

M'agrada la poesia hermètica, però no l'etèria. L'hermetisme de [Montale](#) o de [Quasimodo](#) diria que és sublim, un bosc frondós de significats i significants concertats amb harmonia, amb una voluntat lírica decidida, resolta, que aspira a l'evocació més que a la construcció d'un discurs revelador, efectiu o enlluernador. Més al convit que a l'eloqüència, més a la penombra que a la llum. En canvi, abandone de seguida la lectura de la versificació etèria, la incògnita fal·laç, la gratuïtat de l'enigma, les santíssimes trinitats del misteri, la poesia que no saps com ni per on agafar-la, com un fum negre i tòxic que nega els sentits i infecta l'enteniment. No és poesia hermètica, aquesta; és, senzillament, un insensible embull de paraules. El poeta [Roque Dalton](#) va [escriure](#):

*No me vengan a hablar del misterio, desvelados,
amantes de ancianidad especial
a quienes el mundo parece deber pausas:
¿alguien resolvió el del ombligo?*

Juli Capilla [recollia](#) recentment al seu blog les [declaracions](#) d'un poeta que fuetjava l'avesat i desentès tenebrisme dels poetes (un gremi sàdic): «*Cuando los poetas dejan de hablar de cosas que le interesan a la gente luego no pueden pretender que los lectores se interesen por la poesía. Se pueden decir cosas oscuras, pero también puede haber mucha calidad en un poeta claro*». La citació ha suscitat un bon debat a la secció de comentaris del blog de Capilla, entre els quals vull ressenyar el que, suspicament, hi destacava l'expressió «*lo que interesa a la gente*», un eslògan, recordem, que tant ha explotat Mariano durant la darrera campanya electoral. Amb raó, l'autor del [comentari](#) es preguntava aleshores: «*¿Com podria aleshores un professor de secundària fer-li entendre a un alumne que potser valdria la pena que llegís García Lorca, o Riba, si aquests autors no es van preocupar mai de fer-se entendre per aquest alumne de secundària?*». Clavat.

Moltes entrevistes sovint acaben traïnt l'entrevistat, més si es tracta d'un poeta. I molt més encara si és un poeta que fon i confon poetes amb polítics. Què és un «*poeta claro*»? Un poeta que escriu de dia? Vestit de blanc? Acabat de dutxar? El que renta els adjectius amb lleixiu? Personalment, d'entrada, a mi en fan por les persones que creuen saber «*lo que le interesa a la gente*». Missatges transparents, persones opaques. Si és qüestió d'interessos... *Poemes al 7% d'interés! Entre ara en aquesta oficina i, domiciliant la seua nòmina i dos rebuts, li finançarem un poema al 7%!*